

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 20 nr. 3

marts 2008

Webcast med LaRouche:
Onsdag den 12. marts kl. 19:00
www.larouchepac.com

NEJ TIL LISSABON-TRAKTATEN

Man skal passe på, hvad man går og ønsker. Det kunne blive virkelighed en dag. Italiens indenrigsminister Giuliano Amato fortalte for flere år siden, at hans vision for fremtidens Europa er en tilbagevenden til Middelalderens feudale samfundsorten. Sten for sten skal de europæiske landes suverænitet pilles ned, så vi til sidst står tilbage med et nationsløst kontinent. Eneste samlende kraft skal være den Europæiske Union, en moderne udgave af Det hellige Romerske Rige. Og jo, EU er skam et imperium. Det indrømmede kommissionsformand José Barroso på en pressekonference sidste sommer. Ganske vist et »ikke-imperialistisk« et af slagsen, sagde han, men et imperium lige godt endda. Det med det »ikke-imperialistiske« kan der hurtigt laves om på, for Lissabon-traktaten, der har Giuliano Amato blandt sine mest aktive fædre, vil udstyre Unionen med ret til anvendelse af militærmagt, uden om FN.

Men Middelalderen var andet end landsbyidyl. Den var umenneskelige levevilkår for millioner af mennesker. Den var en uendelig række af krige mellem rivaliserende bystater, godsejere og landadel, der lod horder af professionelle lejesoldater drage hærgende og plyndrende gennem landskabet. Og den var pesten. Den sorte død, som på bare to år, 1348-50, reducerede Europas befolkning med en tredjedel. Fire år tidligere var levestandarden styrtdykket og samfundet gået i opløsning, da Lombard-banksystemet brød sammen og trak bystaternes og fyrstedømmernes økonomier med sig i faldet.

Det er samme proces, som kan bringe Giuliano Amato hurtigere tilbage til den mørkeste del af Middelalderen, end han måske selv havde drømt om. Efterhånden som de enkelte elementer af den igangværende kredit- og finanskrise kommer frem i dagens lys, står det stadigt mere klart, at vi befinder os midt i en gældskrise af proportioner, hvis eneste historiske fortilfælde er: Sammenbruddet af købmandsbankerne Bardi og Peruzzi i 1343-44. Og som det var tilfældet dengang, vil civilisationen bryde sammen, hvis vi ikke griber ind i tide.

Lissabon-traktaten er et langt farligere projekt, end regeringen og et flertal i Folketinget vil have os til at tro. Selv om der næppe er mange danske politikere, der deler Amatos våde drømme om Middelalderen og Det hellige Romerske Rige, så har man atter en gang ladet sig forblinde af tesen om, at det er bedre at sidde med ved bordet, end at stå ensom uden for. Lissabon-traktaten er en fordækt unionsforfatning, med skjult overgivelse af suverænitet. Derfor skal den til folkeafstemning i Danmark. Og derfor skal vi stemme nej. Ellers mister vi de sidste nationaløkonomiske redskaber til at komme sikkert gennem krisen. Og så ender vi lige luket tilbage i den sorteste del af Giuliano Amatos feudale Middelalder.

DEMOKRATI: BARE IKKE I EU

Den **27. februar** drog statsminister **Anders Fogh Rasmussen** til **USA** for at aflægge et privat besøg hos sin gode ven, præsident **George W. Bush**, på ranchen i **Crawford, Texas**. At de seneste meningsmålinger viser, at Bush er den mest upopulære præsident i landets historie, ryster ikke den danske statsminister. Han fortryder ikke på nogen måde de **seks års** tætte parløb, han har haft med præsident Bush. Kort før afrejsen sagde Anders Fogh Rasmussen til *Politiken*:

»Demokratidagsordenen har været et fællestræk mellem os. Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg synes det var forfriskende, da Bush startede sin demokratidagsorden. Det synspunkt, at verdens demokratier og verdens frie samfund må stå sammen om at fremme demokrati og sikre menneskerettigheder, der hvor det er muligt. Det er jo en dagsorden, jeg er meget optaget af«.

Som bekendt blev statsminister Rasmussens og præsident Bush' kampagne for demokrati flettet sammen med en »krig mod terror« og trukket ud til de allerfjerneste egne af **Irak** og **Afghanistan**. Men hjemme i **Europa** gælder der helt andre spilleregler. Her står den danske statsminister knap så fast på sine høje principper om demokrati og menneskerettigheder. I hvert fald ikke når det gælder **EU** og danskernes og de øvrige europæiske befolkningers ret til selv at bestemme deres egen politiske fremtid.

Ved en festlig ceremoni i **Portugals** hovedstad **Lissabon** den **13. december 2007** satte statsminister Anders Fogh Rasmussen sin underskrift på den **Europæiske Unions** nye grundlov, den såkaldte **Lissabon-traktat**. Selv om traktaten officielt indeholder **95%** af de love og bestemmelser, der udgjorde den fælles europæiske forfatning, som vælgerne i **Frankrig** og **Holland** sagde nej til ved folkeafstemninger i **2005**, havde det danske justitsministerium den **4. december** vurderet, at den nye traktat ikke indeholdt suverænitetssafgivelse i et omfang, der i henhold til grundloven ville udløse krav om en dansk folkeafstemning. Det var meget belejligt, for så kunne et flertal i **Folketinget** den **11. december** udstyre statsministeren med et mandat til at underskrive traktaten og til at meddele sine europæiske kolleger, at der ikke vil blive afholdt en folkeafstemning i **Danmark**. Den melding udløste efter sigende spontane klapsalver blandt de forsamlede stats- og regeringsledere under et møde i **Bruxelles** den **14. december**. Man kender jo kun alt for godt de »uregerlige danskere« (jvf. det danske nej til **Maastricht-traktaten** i **1992** og nej til den fælles valuta i **2000** –red.).

At den nye traktat ikke skulle til folkeafstemning i Danmark var egentlig ikke nogen overraskelse. Det var faktisk hele ideen. Da **Tysklands** forbundskansler **Angela Merkel** overtog formandskabet for EU den **1. januar 2007** satte hun sig i spidsen for en af de største diplomatiske operationer i moderne europæisk historie. Embedsmænd rejste luftrummet tyndt i et hektisk penduldiplomati mellem alle de europæiske hovedstæder. Formålet var at sammensætte en formulering af traktaten, der gjorde det muligt at undgå folkeafstemninger, samtidig med at det oprindelige indhold af den forkastede unionsforfatning forblev uændret. Ifølge en af forfatningstraktatens fædre, den fhv. franske præsident **Valéry Giscard d'Estaing**, lykkedes det for **95%** af indholdet. Suverænitetssafgivelserne fra den oprindelige forfatningstraktat er der stadig. De er bare omformuleret. Og ifølge *euobserver.com* den **17. juli 2007**, erklærede Italiens

indenrigsminister **Giuliano Amato** åbent, at Lissabon-traktaten helt bevidst skulle formuleres så uforståeligt, at det ville være muligt at omgå kravene om folkeafstemninger.

»Europa er et imperium. Et ikke-imperialistisk ét, skal det siges. Men alligevel: Et imperium«. Sådan lød EU-kommissionsformand **José Barroso**s svar på et spørgsmål om fremtidens EU under et pressemøde i **Strasbourg** den **10. juli 2007**. Og det var ingen overdrivelse. Med Lissabon-traktaten bliver unionen for første gang en »juridisk person«. Det betyder, at EU kan indgå aftaler med **USA**, **Kina** eller hele den øvrige verden på vegne af Europas borgere, uden først at spørge de enkelte regeringer. Skulle en enkelt regering stemme imod en sådan international aftale, vil det pågældende land alligevel være bundet af aftalens bestemmelser. Og med traktaten får EU en grundlov. Dermed har hvert land to grundlove. Skulle der opstå konflikt mellem de to, er det EU's, der gælder. Se, det er et imperium. Selv om kommissionsformand Barroso har pointeret, at det skal være et »ikke-imperialistisk« imperium, så giver Lissabon-traktaten EU lov til at anvende militær magt, uden først at spørge **FN**.

(Ovenstående detaljer, og flere til, findes i **Jens-Peter Bondes** letlæselige bog »*Fra forfatning til Lissabon*«, som sammen med selve traktatteksten og andre brochurer kan bestilles på **Folketingets EU-Oplysning**, www.eu-opslysningen.dk)

Den **23. februar** offentliggjorde **Schiller Instituttets** stifter og internationale præsident, **Helga Zepp-LaRouche**, en artikel om det skræmmende politiske perspektiv bag Lissabon-traktaten, og hun opfordrede indtrængende den europæiske befolkning til at støtte de politiske bevægelser i de forskellige lande, som kræver folkeafstemninger, før det er for sent. Alene det faktum, at traktaten bevidst er formuleret og struktureret således, at hverken politikere eller almindelige borgere har en chance for at tyde indholdet, burde være tilstrækkeligt grundlag til at afvise den. Men når den ved nærmere juridisk eftersyn oven i købet fjerner den almindelige demokratiske kontrol med Europas lovgivning, er der virkelig grund til at råbe vagt i gevær.

Helga Zepp-LaRouche advarede også om, at Lissabon-traktatens »imperie-model« betyder en tilbagevenden til Europas gamle feudale samfundsorden fra før dannelsen af den moderne nationalstat, der opstod i kølvandet af renæssancen og **Den westfalske Fred, 1648**. Og det er slet ingen tilfældighed. I et interview med den italienske avis *La Stampa* den **12. juli 2000**, indrømmede en af traktatens fædre, **Giuliano Amato**, at forbilledet er det gamle **England** og **Middelalderens Europa**:

»Derfor foretrækker jeg at gå langsomt frem, knuse den nationale suverænitet lidt efter lidt, undgå alt for hurtige overgange fra national til føderal magt... Og hvorfor ikke gå tilbage til tiden før **Hobbes**? Middelalderen havde en meget rigere menneskehed, og langt større spredning i identitet, som kan være en model for nutiden. Middelalderen er smuk. Der kan være mange politiske centre, uden at nogen er fuldstændig afhængig af hinanden. Det rækker ud over nationalstatens begrænsninger. Dengang, som nu, genopstår der nomader i vore samfund. Og i dag har vi også magter uden territorier. Uden herredømmer får vi ikke totalitarisme. Demokratier behøver ikke en hersker.«

På en konference den **28. februar** med overskriften »*Den internationale systemkrise og 'Roosevelt-løsningen'*«,

arrangeret af *Prometheus*' samarbejdspartner *Executive Intelligence Review* og med **Det italienske Senat i Rom** som vært, understregede Helga Zepp-LaRouche, at Europa vil miste de vigtigste politiske og økonomiske redskaber til at håndtere den internationale kredit- og finanskrisen, hvis Lissabon-traktaten bliver en realitet. Konferencens hovedtaler og æresgæst var den amerikanske økonom og fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche**. De øvrige talere var den italienske viceminister for økonomiske udvikling, **Alfonso Gianni**, og **Catia Polidori**, forkvinde for Italiens forening af unge erhvervsdrivende, **CONFABI**.

Som det eneste af EU's 27 medlemslande, giver **Irland** sine borgere mulighed for at stemme om den nye traktat. Datoen er endnu ikke fastlagt. Men også i mange andre lande vokser kravet om folkeafstemninger, så vejen til Lissabon kan godt blive længere end politikerne oprindeligt havde håbet på.

OBAMAS UFRIVILLIGE ROLLE

»Jeg stiller ikke op til præsidentvalget, men ...«, sådan lød overskriften på en længe ventet artikel i den amerikanske avis *The New York Times*, den **28. februar**. Forfatteren var **New Yorks** borgmester, finansmanden **Michael Bloomberg**, der af ledende kredse i **Wall Street** var udpeget til »tværpolitisk« ønskekandidat, der kunne samle nationen i de svære økonomiske tider, som **USA** står overfor.

Men nu stiller han altså ikke op. Eller gør han? Artiklen var en kortfattet programerklæring om fortsat at ville fremme planerne for at »genrejse USA« gennem et »tværpolitisk samarbejde«, og et tæt samarbejde mellem de store private erhvervselskaber og de offentlige myndigheder i de største amerikanske byer (samme korporative model som **Mussolini** benyttede sig af i det kriseramte **Italien i 1920'erne**). Bloomberg forsikrede, at han fra sidelinjen fortsat vil påvirke valgkampen op til præsidentvalget i **november**.

Desværre kan den påvirkning godt blive langt mere direkte, end Bloomberg giver udtryk for i offentligheden, advarede **Lyndon LaRouche** under en tale i det italienske senat den **28. februar** (se ovenfor). Med en hidtil uset positiv og ukritisk støtte fra stort set hele den amerikanske presse har senator **Barack Obama** fra **Illinois** på nogle få måneder gået fra at være en »outsider« i **Det demokratiske Partis** primærvalgkamp til at være den førende kandidat. Modsat er den erfarne senator fra New York og fhv. førstedame i **Det hvide Hus**, **Hillary Clinton**, gået fra at være den »næsten helt sikre« demokratiske præsidentkandidat til at være en desperat nummer to. Og det er netop det, senator Obama er blevet brugt til, advarede LaRouche, at stoppe Hillary Clinton. I samme øjeblik, hun tvinges til at kaste håndklædet i ringen, vil den positive særbehandling af Obama stoppe, og med de politiske og personlige skeletter, han bringer med sig fra **Chicago**, vil der næppe gå lang tid før hans præsidentkampagne er lagt i graven. I kulissen står så Wall Streets ikke-kandidat Michael Bloomberg og venter, klar til at træde ind i præsidentvalget for at frelse nationen.

Og bålet, over hvilket den kommende demokratiske præsidentkandidat Barack Obama skal ristes, er så småt ved at blive tændt. Første ved blev kastet af Bloombergs venner i **London**. Den **24. februar** kunne man i både *The Sunday Telegraph* og *The Sunday Observer* læse en advarsel om, at den amerikanske presse er ved at tage afstand til »kulten« omkring Barack Obama og så småt forbereder en mere

kritisk gennemgang af hans kampagne og hans person.

Hvad det nærmere kommer til at gå ud på, fik man en forsmag på i den konservative avis *The Times* den **26. februar**. Her præsenterede man senator Obamas forhenværende »fundraiser«, **Antoin »Tony« Rezko**, en omstridt forretningsmand fra Chicago, der skal møde i retten den **3. marts**, anklaget for omfattende korrupsion. Ifølge *The Times* har Tony Rezko siden **2003** dyrket tætte forretningsforbindelser til den britisk-iranske milliardær **Nahdmi Auchi**, der selv har en dom for bestikkelse fra **Frankrig i 2003**. I **marts 2005** overførte Auchi et lån til Rezko på **3,5 mio. dollars**, via selskabet **Fintrade Services SA**, der er registreret i skattelyet **Panama**, og tre uger senere købte Barack Obama en sydstatslignende storvilla i den sydlige del af Chicago, nøjagtig samme dag som fru Rezko overtog nabogrunden. Syv måneder senere blev en del af Rezkos grund solgt videre til Obama.

Den **28. februar** krydsede historien fra Chicago så tilbage over **Atlanten**, hvor den kendte politiske strateg i **Det republikanske Parti**, **Richard Whalen**, viderebragte stort set hele artiklen fra *The Times* på hjemmesiden *CQ.com*, internetudgaven af det konservative nyhedsbrev *Congressional Quarterly*.

Men kredsene bag Michael Bloombergs kampagne holder også en helt anden mulighed åben, hvis det ikke lykkes at sænke Obama gennem skandaler. Den **27. februar** skrev avisen *The Washington Post*, at der er vedholdende rygter i den amerikanske hovedstad, der gør Michael Bloomberg til en plausibel »tværpolitisk« vicepræsidentkandidat for både Barack Obama og republikanernes kandidat **John McCain**.

NÆSTE PUNKT: NEDSMELTNING

Søndag den **17. februar** meddelte den britiske finansminister **Alistair Darling**, at alle forsøg på at overtale bankerne og finanshusene i **City of London** til at redde **Northern Rock** var slået fejl, og at regeringen derfor så sig nødsaget til at nationalisere den kriseramte bank. Dermed led »laissez faire-kapitalismen« et forsmædeligt nederlag i sin egen vugge. Ikke engang i **England** tør man altså følge dogmet: »Lad falde, hvad ikke kan stå«. Også godt det samme, for et totalt sammenbrud af Northern Rock ville have udløst en omfattende international bankkrise. Men med nationaliseringen af Northern Rock er de fanatiske frimarkedstilhængere, og deres modstand imod politiske indgreb for at bringe den internationale kredit- og finanskrisen under kontrol, blevet betydeligt svækket. Den kan også få betydning i **USA**, hvor **Lyndon LaRouche** og hans politiske ungdomsbevægelse arbejder ihærdigt på, at få **Kongressen i Washington** til at vedtage LaRouches lovforslag til beskyttelse af både boligejere og banker, kaldet »**Home Owner and Bank Protection Act**«, **HBPA**, der har præsident **Franklin D. Roosevelts** effektive indgreb under depressionen i **1930'erne** som forbillede. Adskillige byråd rundt om i de kriseramte amerikanske byer har vedtaget støtteerklæringer til LaRouches lovforslag, og den **27. februar** kom så den første delstat på banen, da statssenatet i **Rohde Island** vedtog en erklæring, der opfordrede Den amerikanske Kongres til at behandle forslaget til en **HBPA**.

Og mens de ansvarlige politikere forholder sig passive, fortsætter den internationale finanskrisen ufortrødent. Hver eneste dag dukker der nye klippeskær op, der truer med at

sænke hele det globale finans- og betalingssystem. Den **22. februar** var aktiemarkedet i **Wall Street** meget nær et sammenbrud. To af de største obligationsforsikringselskaber, de såkaldte monolinere, **Ambac** og **MBIA**, stod til at miste deres livsvigtige kreditvurdering »AAA«. En nedskrivning ville udløse dramatiske kursfald på de obligationer, de to selskaber har forsikret. Storbanks, lokalbanker og ikke mindst amerikanske kommuner, som har finansieret sig gennem udstedelsen af obligationer til en samlet værdi af **2.400 mia. dollars**, de fleste forsikret af **Ambac** og **MBIA**, ville tabe gigantiske summer på en nedskrivning. Men **Wall Street** blev reddet i sidste øjeblik, da tv-kanalen **CNBC** viderebragte rygter om, at der var frisk kapital på vej til de kriseramte monolinere. Dagen efter bekræftede nogle af verdens største banker med **Citigroup** i spidsen, at de var villige til at skyde **3 mia. dollars** ind i **Ambac**. En stakket frist.

Ved udgangen af **februar** kom de første tegn på, at **Den amerikanske Føderalbank** er ved at miste grebet over **USA's økonomi**. Selv om føderalbanken på mindre end et år har sænket sin udlånsrente med hele **to fulde procentpoint**, er den korte amerikanske markedsrente ikke fulgt med ned. Det plejer den ellers, og det var faktisk hele ideen, for de faldende renter skulle have taget presset af den skrantende nationaløkonomi. Men de nødlidende amerikanske banker har ikke længere råd til at følge føderalbanken. Samtidig vokser de amerikanske inflationstal med foruroligende hast, så nu banker det økonomiske mareridt kaldet »stagflation«, høj inflation og negativ vækst, for alvor på døren.

Altsammen peger i retning af »*Alle nedsmeltningers Moder*«, som **Martin Wolf**, økonomisk kommentator på *The Financial Times* i **London**, kaldte det i sin kronik den **19. februar**. **Wolf** havde fået fat i en analyse, udarbejdet af **Nouriel Roubini**, professor ved **The Stern School of Business** på **New Yorks Universitet** og grundlægger af det økonomiske nyhedsbrev *RGE Monitor*. Ifølge professor **Roubini** er **USA** på vej ind i en særdeles ond cirkel, hvor en dyb recession vil lede til stadig større tab i finanssektoren, som igen vil lede til endnu større tab på finansmarkederne, hvor en nedsmeltning vil lede til en endnu dybere recession.

Professor **Nouriel Roubini** beskriver **12** skridt, som vil lede til en total nedsmeltning af den amerikanske økonomi. **1)** De amerikanske huspriser fortsætter deres nedtur og udraderer **4.000-6.000 mia. dollars** af de amerikanske familiers opsparing. Mere end **10 millioner** amerikanske familier vil stå med en realkreditgæld, der overstiger husets værdi. **2)** Tabene på de såkaldte »**subprime-lån**« fortsætter langt forbi de forventede **400 mia. dollar**. **3)** Kreditkrisen spreder sig til forbrugslån og udløser store tab på kreditkort, billån, studielån mv. **4)** Obligationsforsikringselskaberne mister den »**AAA**« kreditvurdering de alligevel ikke fortjener. **5)** Et sammenbrud på erhvervsbyggemarkedet. **6)** Kollaps af en større regional eller landsdækkende bank. **7)** Store tab på højtbelånte virksomhedsovertagelser. Bankerne har **flere hundrede milliarder** af sådanne lån på deres bøger. **8)** Bølge af virksomhedslukninger som følge af kreditkrisen. **9)** Nedsmeltning af det »grå finanssystem«, hvor hedgefonde og de

såkaldte »særlige investeringsinstrumenter«, **SIV'er**, opererer. **10)** Yderligere sammenbrud på aktiemarkederne med kollaps af hedgefonde, som vil udløse en chokbølge af nye kursfald. **11)** En total udtørring af likviditet på finansmarkederne, inkl. interbankmarkedet med voksende frygt for manglende solvens. **12)** Ond cirkel af gigantiske tab, brandudsalg af aktiver, tvangslukninger m.m. der leder til et systemsammenbrud.

NY STAT I EUROPA: KOSOVA

Med et enigt parlament bag sig erklærede premierminister **Hashim Thaci** den **17. februar Kosova** for selvstændig republik. Uafhængighedserklæringen udløste jubelscener i den nye hovedstad **Pristina**, men i **Serbiens** hovedstad **Beograd** blev den mødt med vrede og fordømmelse, og den **21. februar** satte ophidsede demonstranter ild til **USA's** ambassade. På et topmøde i samarbejdsorganisationen **CIS** i **Moskva** den **22. februar** advarede **Ruslands** præsident **Vladimir Putin** om, at **USA's** og de europæiske landes ensidige anerkendelse af Kosovos selvstændighed satte et »skrækkeligt fortilfælde«, der kan true hele det system af internationale relationer, som er blevet opbygget over årtier og århundreder. En kommentator på det russiske nyhedsbureau *RIA Novosti* uddybede Putins advarsler med henvisning til de seneste års skred væk fra den verdensorden, der blev etableret i **Europa** med **Den westfalske Fred, 1648**.

For befolkningen i Kosova, der for over **90 procents** vedkommende er af albansk afstamning, var **USA's** og **EU's** åbne tilkendegivelse i **sommeren 2007** af en anerkendelse af en eventuel løsrivelse fra Serbien et tilbud, man ikke kunne afslå. Erindringen om **Slobodan Milosevic's** brutale forsøg på »etnisk udrensning«, med næsten **1 million** fordrevne under slutfasen af opløsningen af **Jugoslavien** i **1999**, står stadig lyslevende. Men vejen til egentlig national selvstændighed kan stadig blive lang og trang. I første omgang bliver Kosova blot et selvstyrende protektorat af EU.

Og det sker på et tidspunkt, hvor stærke kræfter i EU forsøger at eliminere enhver form for national suverænitets gennem **Lissabon-traktaten**. En af de højestråbende repræsentanter for disse kredse er **Edward Lucas**, Moskva-korrespondent for det britiske ugemagasin *The Economist*. I forbindelse med et foredrag på **Brown Universitet** i **Providence, Rhode Island**, den **26. februar** fik **Alexandra Peribikovskiy** og **Matthew Ogden** fra **LaRouches** politiske aktionskomité, **LPAC**, lejlighed til at diskutere med ham. Hans udmelding var krystalklar: »Jeg er en varm fortalere for Lissabon-traktaten. Jeg støtter den **100 procent**. Landene i Europa har ingen brug for suverænitets. De har ikke længere noget behov for at være separate stater. Da de unge fra **LPAC** påpegede, at det ville betyde enden for det westfalske system, blev stemmeføringen ganske højlydt: »Jeg HADER det westfalske system!« **Edward Lucas** har netop udgivet en bog med titlen: »*Den nye Kolde Krig: Putins Rusland og truslen mod Vesten*«, og han tilhører de kredse i **Storbritannien** som bevidst udnytter Kosovos selvstændighedserklæring til at fremprovokere en ny hård konfrontation med Rusland.

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Institutet**, Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg, tlf: 35 43 00 33, Konto: 1551-0005648408, Giro: 564-8408, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk. *Prometheus* er en videreførelse af **Agro-Nyt** (marts 1989 – oktober 2004). Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.

ISSN: 1604-2840 Egettryk